

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/120/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419200025
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Huszár
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1419200025.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Romana Huszára a členiek senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu : Slovenská republika, zastúpená Okresným úradom Bratislava, so sídlom Tomášikova 46, Bratislava, IČO: 00 151 866, proti žalovanému: J. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X.Á. XX, U., zast. JUDr. Jurajom Bašnákom, advokátom so sídlom Černyševského 10, Bratislava, IČO: 42 253 136, o zaplatenie 2.473 € s príslušenstvom , na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č.k. 23C/1/2019-129 zo dňa 25.mája 2022 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
Žalobca nemá voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 2.473 € s úrokom z omeškania 5% ročne od 29.03.2017 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

1.1. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav, podľa ktorého žalobca ako predávajúci uzatvorili dňa 20.10.2016 kúpnu zmluvu č. MPO-2016/28350/GM13/HOR, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalobcu, nachádzajúcej sa v . k. ú. N., obec: U. - m. č. N., okres: U. Z., pozemok registra „C“ KN parcela č. XXXX/XXX vo výmere XXX J.X - zastavené plochy a nádvoria zapísaný na LV č. XXXX Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru (ďalej len „ nehnuteľnosť alebo pozemok“). Kúpna zmluva bola v Centrálnom registri zmlúv Úradu vlády Slovenskej republiky zverejnená dňa 20.10.2016, účinnosť nadobudla dňa 21.10.2016 pod IČZ 2652341. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, katastrálneho odboru č. V-34619/2016 zo dňa 23.12.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 23.12.2016, bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech žalovaného právne účinky vkladu nastali dňa 23.12.2016. V článku III ods. 5 kúpnej zmluvy zmluvné strany dohodli, že kupujúci sa zaväzuje na spätnú úhradu za faktické užívanie nehnuteľnosti od 13.05.2015, t. j. od právoplatnosti rozhodnutia katastrálneho odboru Okresného súdu Bratislava o schválení registra obnovennej evidencii pozemkov, do dňa právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech kupujúceho, za celkovú výmeru nehnuteľnosti XXX J.X vo výške 8,80 €/m² ročne. V zmysle článku III ods. 6 kúpnej zmluvy, úhradu za faktické užívanie nehnuteľnosti bol kupujúci povinný uhradiť na výzvu predávajúceho, po právoplatnosti rozhodnutia katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech kupujúceho na špecifikovaný účet žalobcu. V článku VI ods. 1 kúpnej zmluvy zmluvné strany vyhlásili, že s obsahom kúpnej zmluvy sa riadne oboznámili a na znak súhlasu ju vlastnoručne podpísali. Zároveň vyhlásili, že kúpna zmluva nie je uzavretá v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok a vyjadruje ich skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu. Listom zo dňa 10.01.2017 žalobca vyzval žalovaného najneskôr do 30 dní odo dňa doručenia výzvy k zaplateniu úhrady za faktické užívanie pozemku za obdobie od

13.05.2015 do 23.12.2016, t. j. do dňa právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu, za celkovú výmeru pozemku XXX J.X vo výške 8,80 €/m² ročne. Úradu za faktické užívanie pozemku žalobca vyčíslil vo výške 2.473 €. Výzva bola žalovanému doručená dňa 27.02.2017. Na výzvu reagoval žalovaný listom zo dňa 03.03.2017, medzi stranami sporu nasledovala vzájomná písomná komunikácia, žalobca opätovne žalovaného listami zo dňa 09.05.2017, 17.10.2017 a 12.12.2017 vyzval na zaplatenie úhrady za faktické užívanie nehnuteľnosti.

1.2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 451 ods. 1, 2, § 558, § 110 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keď mal za preukázané, že žaloba je dôvodná. Žalobca odôvodnil svoj nárok tým, že žalovaný spornú nehnuteľnosť využíval bez právneho dôvodu, v kúpnej zmluve, ktorou vlastníctvo k nehnuteľnosti nadobudol, sa zaviazal za užívanie pozemku k spätnej úhrade. Tieto skutkové tvrdenie neboli medzi stranami sporné, rovnako ako titul uplatnenia nároku. Nárok žalobcu je potrebné právne kvalifikovať ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. K tvrdeniu žalovaného, že znenie článku III bod 5 kúpnej zmluvy nie je možné posúdiť ako písomné dojednanie nájmu podľa zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, nakoľko v ňom absentujú podstatné náležitosti, žalobca v konaní ani netvrdil, že sa jedná o nárok z nájomnej zmluvy, pričom je nesporné, že spätne dohodnúť nájom nie je možné. Vo vzťahu k predmetnému ustanoveniu článku III ods. 5 kúpnej zmluvy mal súd prvej inštancie rovnako ako žalobca za to, že zo strany žalovaného prišlo k uznaniu dlhu. Z predmetného jednostranného právneho úkonu žalovaného je zrejмый a nesporný dôvod vzniku pohľadávky, t. j. spätná úhrada za faktické užívanie nehnuteľnosti vo vymedzenom období, je určená výška pohľadávky 8,80 €/m² pri výmere XXX J.X, ktorá je po prepočte totožná so žalovanou istinou a v konečnom dôsledku sa žalovaný zaväzuje dlh uhradiť. Tento uznávací prejav spĺňa všetky zákonom stanovené podmienky uznania dlhu. Nakoľko žalovaný nehnuteľnosť užíval bez právneho dôvodu, dlh titulom bezdôvodného obohatenia v čase uznania existoval, žalovaný opak v konaní nepreukázal. Vychádzajúc z preukázaného skutkového stavu, nakoľko k uznávaciemu prejavu žalovaného došlo pri uzatvorení kúpnej zmluvy dňa 20.10.2016, žalobca nárok na zaplatenie dlhu podaním žaloby dňa 04.01.2019 podal v zákonnej lehote a právo nie je premlčané. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal ho k zaplateniu istiny vo výške 2.473 €.

1.3. Z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré mu prislúchajú vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu (§ 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.), t. j. 5% ročne odo dňa nasledujúceho po uplynutí 30 dňovej lehoty na zaplatenie sumy, uloženej vo výzve zo dňa 10.01.2017, doručenej žalovanému dňa 27.02.2017, t. j. od 29.03.2017.

1.4. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalobca mal vo veci plný úspech, a preto mu súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku na zaplatenie žalovanej sumy. Mal zato, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci keď nemožno právne posudzovať dojednanie v článku III ods. 5 kúpnej zmluvy ako uznanie dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka, nakoľko ak by malo ísť o uznanie dlhu, tak sa jedná o absolútne neplatný právny úkon pre jeho neurčitost', nakoľko v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy a tým aj dojednanie v článku III ods. 5 kúpnej zmluvy, žalovaný dlh žalovaného neexistoval, nakoľko ten mal vzniknúť až po povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech žalovaného ako kupujúceho. Žalovaný nemohol uznať dlh, ktorý nevznikol. Podľa súdu prvej inštancie sa má dlhom rozumieť faktické užívanie nehnuteľnosti od 13.05.2015 do dňa právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech kupujúceho, za celkovú výmeru nehnuteľnosti. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy dátum dňa právoplatnosti povolenia vkladu v prospech žalobcu ako kupujúceho nebol známy a ani nemohol byť známy, a tým ani nebola a ani nemohla byť známa suma dlhu, resp. suma úhrady za faktické užívanie nehnuteľnosti, na zaplatenie ktorej má byť žalovaný zaviazaný. Podstatnou náležitosťou uznania dlhu, je vymedzenie dlhu tak do dôvodu ako aj do jeho výšky, čo článok III ods. 5 kúpnej zmluvy neobsahuje. Podľa § 574 Občianskeho zákonníka nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti, preto ak by sa na dojednanie článku III ods. 5 kúpnej zmluvy malo hľadieť ako na uznanie dlhu, jedná sa o absolútne neplatný právny úkon. Budúci záväzok nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať či vôbec určité právne významné okolnosti v budúcnosti nastanú. Keďže súd prvej po právnej stránke nesprávne posúdil dojednanie článku III ods. 5 kúpnej zmluvy ako uznanie dlhu, trpí napadnutý rozsudok vadou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci. Na predmetné ustanovenie článku III ods. 5 kúpnej zmluvy nie

je možné hľadiť ako na písomné dojednanie nájmu v zmysle § 13 ods. 2 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu, nakoľko v ňom absentujú podstatné náležitosti stanovené príslušným zákonom. Faktické užívanie ako také, ani odplata za faktické užívanie nemá právnu oporu v zákone č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu ani v slovenskom právnom poriadku všeobecne. Pokiaľ by žalobca požadoval úhradu za užívanie nehnuteľnosti, tak jedine titulom práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré sa v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka premlčí za 2 roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Žalobca preukázateľne najneskôr v deň uzavretia Kúpnej zmluvy č. MPO-2016/28350/GM13/HOR, 04.01.2019 musel vedieť, že pozemok KN C parcela č. 3272/3301 vo výmere 175 m² zastavané plochy a nádvoria je zastavaný stavbou so súpisným číslom 5321 vo vlastníctve žalovaného a teda fakticky v užívaní vlastníkom budovy. S ohľadom na uplatnenie námietky premlčania žalovaným, je právo na zaplatenie žalovanej sumy premlčané, v súlade s § 107 Občianskeho zákonníka. Žaloba bola podaná na súd dňa 04.01.2019, teda po viac ako dvoch rokoch od uzavretia predmetnej kúpnej zmluvy. Žalobca počas premlčacej lehoty dvoch rokov svoje právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia na súde neuplatnil.

3. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny. Opätovne uviedol, že žalovaný sa v kúpnej zmluve v článku III ods. 5 kúpnej zmluvy zaviazal na spätnú úhradu za faktické užívanie prevádzanej nehnuteľnosti. Dôvodom dohody o úhrade za faktické užívanie bolo skutočnosť, že žalovaný užíval pozemok vo vlastníctve Slovenskej republiky v dočasnej správe Okresného súdu Bratislava bez právneho dôvodu. Podľa článku III ods. 6 kúpnej zmluvy úhradu za faktické užívanie nehnuteľnosti bol povinný uhradiť na výzvu predávajúceho, po právoplatnosti rozhodnutia o povolení katastrálneho odboru Okresného súdu o povolené vkladu vlastníckeho práva v prospech kupujúceho. V čase podpisu kúpnej zmluvy a vzniku záväzku na spätnú úhradu za faktické užívanie pozemku, žalovaný uznal dlh, ktorý reálne existoval a bol vymedzený čo do dôvodu aj výšky, vznikol počnúc dňom 13.05.2015, dôvodom bolo bezzmluvné užívanie pozemku „C“ KN parc. č. XXXX/XXX vo výmere XXX J.X pri stanovení úhrady 8,80 €/m² ročne a tento záväzok bol jasne a zrozumiteľne ohraničený lehotou nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu v prospech žalovaného. Žalovaný nepopiera, že fakticky užíval nehnuteľný majetok vo vlastníctve štátu bez právneho dôvodu, čím došlo k naplneniu znakov bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka v neprospech predávajúceho. V článku III ods. 5 kúpnej zmluva žalovaný uznal svoj dlh čo do dôvodu a výšky a zaväzuje sa zaplatiť úhradu za užívanie nehnuteľnosti za obdobie užívania bez zmluvného vzťahu od 13.05.2015 do právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva. Právoplatne účinky vkladu nastávajú dňom právoplatnosti povolenie vkladu dňa 23.12.2016. Dňa 10.01.2017 bol žalovaný vyzvaný na úhradu za faktické užívanie pozemkov v sume 2.473 € do 30 dní od doručenia tejto výzvy. Doručenie výzvy je vykázané dňa 27.02.2017, lehota na zaplatenie márne uplynula dňom 29.03.2017 a žalovaný sa dostal s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, žalobcovi prináleží úrok z omeškania odo dňa 29.03.2017. Uznávací prejav v kúpnej zmluve spĺňa náležitosti uznania dlhu. Žalobca podal žalobu dňa 04.01.2019 teda uplynula pred uplynutím zákonnej 10 ročnej premlčacej doby. Námietka premlčania žalovaného je neopodstatnená a navrhuje konajúcemu súdu, aby vznesenie námietky premlčania neprihliadal.

4. Žalovaný nevyužil svoje právo a repliku nepodal.

5. Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie C.s.p. preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379, 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 2.473 € s príslušenstvom, ktoré malo vzniknúť titulom uznania dlhu, bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti registra „C“ KN parc. č. XXXX/XXX vo výmere XXX J.X zastavané plochy a nádvoria, ktorý sa nachádza v k. ú. N., obec: U. - m. č. N., okres: U. Z., zapísaného na LV č. XXXX, ktorý je vo vlastníctve žalobcu.

7. Odvolací súd vychádzajúc so súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu mal za preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 20.10.2016 kúpnu zmluvu č. MPO-2016/28350/GM13/HOR, v ktorej predmetom kúpy bola predmetná nehnuteľnosť. V rámci predmetnej zmluvy bolo dohodnuté zmluvné ustanovenie článku III ods. 5, podľa ktorého sa žalovaný zaviazal na spätnú úhradu za faktické užívanie predmetnej nehnuteľnosti od 13.05.2015 do právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu, za celkovú výmeru nehnuteľnosti XXX J.X vo výške 8,80 €/m² ročne. Nebolo sporné, že žalovaný užíval nehnuteľnosť od 13.05.2015 do právoplatnosti povolenia vkladu dňa 23.12.2016 neoprávnené. Sporné medzi stranami sporu bolo, či predmetné zmluvné dojednanie možno považovať za uznanie dlhu a či je žalobcom požadovaný dlh premlčaný alebo nie.

8. Podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

8.1. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

9. Inštitút uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka plní zabezpečovaciu funkciu tým, že zakladá právnu domnienku o existenciu dlhu v čase jeho uznania a tým sa v spore posilňuje procesná pozícia žalobcu, keďže nemusí dokazovať vznik dlhu, jeho trvanie v čase, kedy k uznaniu došlo. Naopak je na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený, alebo zanikol inak, aby svoje tvrdenie preukázal. Uznáním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) potrebné, aby tento jednostranný právny úkon urobil dlžník písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatiť dlh a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh, čo do dôvodu a výšky. Z uvedeného logicky vyplýva, že splneným predpokladom uvedeným v § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu, a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 vety druhej Občianskeho zákonníka.

10. Odvolací súd má zato, že súd prvej inštancie v zmysle vyššie uvedených zásad správne postupoval, keď vychádzal z toho, že je potrebné považovať predmetné zmluvné ustanovenie v článku III ods. 5 za platné uznanie dlhu. Je nepochybné, že boli splnené podmienky na uznanie dlhu podmienky, tak ako ich predpokladá zákonné ustanovenie v § 588 Občianskeho zákonníka. Pre platnosť uznania dlhu je potrebné, aby bola zachovaná písomná forma, čo v danom prípade bolo zachované, keď uznanie dlhu bolo súčasťou písomne uzavretej kúpnej zmluvy, ktorá bola vlastnoručne žalovaným podpísaná. Na uznanie dlhu je potrebné, aby z písomného úkonu vyplýval vôľa splniť dlh bez ohľadu na jeho formu. V praxi ide o najčastejšie o určité dohody, ktorými dochádza k zmene splatnosti pôvodného dlhu. Sľub tak nemusí byť vymedzený v konkrétnom vyhlásení dlžníka, resp. v ustanovení, v ktorom je vymedzený dôvod a výška. V prípade akéhokoľvek potvrdenia, resp. vyhlásenia, v ktorom absentuje prísľub zaplataenia konkrétneho dlhu nemôže vyvolať účinky uznania dlhu. V danom prípade, má odvolací súd, že žalovaný sa zaviazal uhradiť dlžnú sumu, a to formuláciou v predmetnom zmluvnom dojednaní „kupujúci sa zaväzuje na spätnú úhradu“, z čoho je nepochybné zrejme, že žalovaný ako kupujúci sa zaviazal na zaplataenie náhrady za neoprávnené užívanie pozemku vo vlastníctve žalobcu. Ďalšími

náležitosťami uznania dlhu sú vymedzenie čo do dôvodu a výšky. Vymedzením dôvodu sa myslí určenie jeho právneho titulu, z ktorého vznikol, ktorým bude najčastejšie zmluva, spôsobená škoda, bezdôvodné obohatenie alebo iná skutočnosť. V predmetnom zmluvnom ustanovení je uvedené, že záväzok vznikol z faktického užívania nehnuteľnosti, teda dlh vznikol z bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o určenie výšky dlhu v uznaní dlhu je potrebné, aby predmetné určenie bolo prinajmenšom objektívne určiteľné. Nemusí mať jasnú a presnú predstavu o konkrétnej výške svojho dlhu. V predmetnom zmluvnom ustanovení nebola celá výška dlhu určená, lebo nebolo zrejme kedy príde k právoplatnému povoleniu vkladu, ale bolo bezpochyby určiteľná, nakoľko bolo uvedené, aká je náhrada za 1 m² a rok je v sume 8,80 €. Taktiež bola známa výmera predmetnej nehnuteľnosti a aj začiatok plynutia neoprávneného užívania vyššie uvedenej nehnuteľnosti pozemku. Odvolací súd má za to, že výška dlhu bola objektívne určiteľná, čiže žalovaný vedel koľko je dlh v čase uznania, aj keď nebol známy konečný termín ukončenie neoprávneného užívania pozemku. Aj keď predmetná formulácia tak, ako bola uvedená v zmluve nie je najvhodnejšia, a to z toho dôvodu, že je obsiahnutá v rámci zmluvných dojednaní o kúpnej cene, a bolo by vhodnejšie na to vyčleniť samostatný článok, to však nemení nič na skutočnosti, že žalovaný sa zaviazal uhradiť spätnú sumu za užívanie pozemku od 13.05.2015 do právoplatnosti rozhodnutia o povolení vkladu v sume 8,80 € za m² na rok pri výmere pozemku XXX J.X. Žalovaný teda uznal, že užíval neoprávnené pozemok a zaviazal sa zaplatiť náhradu za toto využívanie, teda uznal dlh.

10.1. Vzhľadom na platnosť uznania dlhu zaťažuje povinnosť preukázať, že dlh v čase uznania nevznikol žalovaného. V danom prípade má odvolací súd za to, že námietka žalovaného, že nemohol uznať dlh, ktorý nevznikol je nedôvodná. V čase uznania dlhu, teda v čase podpisu kúpnej zmluvy dňa 20.10.2016, dlh existoval, žalovaný sa v danej dobe bezdôvodne obohacoval na úkor žalobcu, a to neoprávneným využívaním pozemku, na ktorom mal umiestnenú stavbu. Dlh z bezdôvodného obohatenia vznikol odo dňa 13.05.2015, t. j. od právoplatnosti rozhodnutia katastrálneho odboru Okresného úradu Bratislava o schválení registra obnovenej evidencie pozemkov. Od tohto dňa mal žalobca nárok požadovať náhradu za užívanie pozemku, na ktorom bola umiestnená stavba vo vlastníctve žalovaného. Táto stavba stála v čase podpisu kúpnej zmluvy na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu, teda dlh z bezdôvodného

obohatenia trval. Žalovaný nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že prestal bez právneho dôvodu využívať nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcu a ani to, že by sa to malo zmeniť a prestať užívať predmetnú nehnuteľnosť do právoplatného povolenia vkladu. Nešlo o uznanie dlhu do budúcnosti, nakoľko v budúcnosti sa mala ustáliť len výška dlžnej sumy, ale samotný dôvod vzniku dlhu, už v čase podpisu existoval a bola aj známa výška a spôsob určenia sumy.

11. Odvolací súd poukazuje nato, že ani súd prvej inštancie ani odvolací súd nemali za to, že je na daný vzťah potrebné aplikovať ustanovenie o nájomnej zmluve v ustanoveniach v zákone č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu. Vzhľadom na uvedené nie je dôvodná námietka žalovaného, že faktické užívanie nemá oporu v právnom poriadku, nakoľko užívanie nehnuteľnosti je kryté ustanoveniami o bezdôvodnom obohatení.

12. Vzhľadom nato, že prišlo platnému uznaniu dlhu a žalovanému sa nepodarilo v rámci konania preukázať, že dlh v čase uznania neexistoval, má odvolací súd za to, že ďalším následkom platného uznania dlhu je premlčacia doba, ktorá je 10 ročná. V danom prípade sa súd prvej inštancie správne vysporiadal s premlčacou dobou a dospel k správne záveru, že dlžná suma nie je premlčaná. Námietka premlčania žalovaného podľa ktorej mali byť aplikované ustanovenie § 107 Občianskeho zákonníka nie je dôvodná, nakoľko ako bolo uvedené vyššie zo strany žalovaného prišlo k uznaniu dlhu, teda od uznania dlhu plynie premlčacia 10 ročná doba podľa ustanovenia § 110 Občianskeho zákonníka.

13. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd zastáva názor, že v preskúmvanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, náležitým spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o dôvodnosti žaloby dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe vyhovené. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., s odôvodnením ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd nemá viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových a na jeho podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1,2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p.. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto by mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva. (Pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalobcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli, rozhodol odvolací súd tak, že žalobca nemá voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné súdom prvej inštancie rozhodnúť samostatným uznesením.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 C.s.p.).

Dovolaťel' musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťel'om fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťel'om právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel' v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie, v čom spočíva táto vada (§431 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel' uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§432 ods.2 C.s.p.).